

MÜ'MİNİN YARDIMINA KOŞMAK*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Cenâb-ı Hak cümlelerinizi iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

a.Gàziye Yardım Etmenin Karşılığı

Mühim kaynakların çoğunda bulunan, Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Hibban, Hâkim'in *Müstedrek*'inde, Beyhakî'de ve diğer kaynaklarda, Hazret-i Ömer RA'dan rivayet edilmiş bir hadis-i şerifle sohbetime başlamak istiyorum:¹

مَنْ أَظَلَّ رَأْسَ غَازٍ أَظَلَّهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَمَنْ جَهَّزَ غَازِيًّا فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى يَسْتَقِلَّ
بِجِهَازِهِ كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِهِ حَتَّى يَمُوتَ أَوْ يَرْجِعَ
وَمَنْ بَنَى مَسْجِدًا يُذْكَرُ فِيهِ اسْمُ اللَّهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ
بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ

(حم.ع.حب.ك.ق.ض.والعدنى عن عمر)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.20, no:126; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.486, no:4628; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.217, no:253; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.IV, s.230, no:19553; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.34, no:4276; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.172, no:18352; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XIX, s.416; Hz. Ömer RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.IV, s.544, no:10709.

Kısmen: Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.98, no:2447; Hz. Ömer RA'dan.

RE. 406/1 (Men ezalle re'se gâzin, ezallehu'llâhu azze ve celle yevme'l-kıyâmeh; ve men cehheze gâziyen fî sebîli'llâh, hattâ yestakille bi-cihâzihî, kâne lehû misle ecrihî hattâ yemûte ev yercia; ve men benâ mesciden yüzkeru fîhi'smu'llâh, bena'llâhu lehû beyten fi'l-cenneh.)

Efendimiz'in bu mübarek hadis-i şerifindeki bilgiler şöyle: (Men ezalle re'se gâzin) "Kim, bir gâzinin başını gölgelendirirse, (ezallehu'llâhu azze ve celle yevme'l-kıyâmeh) Allah-u Teâlâ da kıyamet gününde bu gâzinin başını gölgelendiren kimseyi gölgelendirir."

Şimdi tabii, bir gâzinin başını gölgelendirmek nasıl olur?.. Başını açık savaşa gitse, belki ok isabet eder, kılıç çarpar, mızrak gelebilir. O zaman gazinin başının gölgelenmesi, miğfer dediğimiz demirden bir başlık giyiliyor, o zaman korunmuş oluyor. Gözünü koruyor, yüzünü koruyor, boynunu koruyor. Belki böyle bir şekilde olabilir. Yahut da, seyahate gittiği sırada, güneşin altında yürürken gölgelenebileceği bir şey, bir imkân olabilir.

"Kim böyle bir gâzinin başını gölgelendirirse... Yâni, başına miğfer alırsa gibi olabilir, veya bir başka şekilde güneşte kalmamasını sağlayacak bir imkânı ona sağlarsa; aziz ve celîl olan, çok izzetli ve çok celâlli olan, izzet ve celâl sahibi Allah-u Teâlâ Hazretleri de onu kıyamet gününde gölgelendirir."

Biliyorsunuz kıyamet gününde, mahşer yerinde insanlar toplandıkları zaman, güneşin başlarına yaklaştırılacağı bildiriliyor hadis-i şeriflerde. O sıcağıktan beyinlerinin kaynayacağı bildiriliyor. Terlerinin toprağın içine, yetmiş arşın aşağıya işleyeceği beyan ediliyor hadis-i şeriflerde. Ter kimisinin dizine gelecek, kimisinin beline, kimisinin çenesine, kulağı hizasına gelecek diye bildiriliyor. İşte o günde, başının gölgelenmesi önemli...

Başka hadis-i şeriflerden de biliyoruz ki, o gün sadakalar, zekâtlar, onu veren kimselerin başına gölge olacak. Yâni onlar bu sıkıntıya uğramayacak. Demek ki, bir kimse bir gâzinin başını gölgelendirirse; o şiddetli, azablı, tahammül edilemez, zor günde Allah-u Teâlâ Hazretleri de onu gölgelendirecek.

Şimdi bu gölgelendirme sadaka verenin, zekât verenin, sadaka-sının, zekâtının gölgelendirmesi gibi olabilir. Bir de bazı kulları Cenâb-ı Hak Teâlâ, Arş-ı A'lâsının gölgesinde gölgelendirecek. Arş'ın gölgesinde gölgelenmek, nurdan minberlere oturmak, o tabii çok kıymetli bir şey... Onlar mahşer halkından da yüksekte olacaklar. Dünyadaki insanların gökteki yıldızları seyrettiği gibi, mahşer halkı onları yukarıya doğru bakıp

öyle seyredecekler. O da olabilir. Yâni, Arş-ı A'lâsının gölgesinde de gölgelendirecek olabilir.

“Kim bir gazinin başını gölgelendirirse, Allah da onu kıyamet gününde gölgelendirir.” Gölgeleme artık nasıl olacak, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin bildiği bir şey ama, güzel bir mükâfât olacağı muhakkak.

(*Ve men cehheze gâziyen fî sebîli'llâh*) “Kim bir gaziyi, Allah yolunda gaza eden bir kimseyi Allah rızası için, fî sebîlillâh teçizatlandırır... (*Hattâ yestakille bi-cihâzihi*) Bu teçizatı ile tam tertip teçizatlı bir kimse olursa; veyahut da bu teçizatlandırmasını sadece o kişi bütün hepsini kendi üstüne alırsa; yâni yarısını, bir kısmını dörtte birini filân değil de tamamını üzerine alırsa; (*kâne lehû misle ecrihî*) o gâzinin sevabının bir misli bu teçizatlandırılan kimseye de verilir.”

Tabii, gâzi tepeye çıktıkça, vadiye indikçe, yürüdükçe, yoruldukça hep ecir alıyor, sevap alıyor. Ama onu teçizatlandırılan da, olduğu yerden o ecrin mislini alır. Yâni o ecir aynen ona verilir, esirgenmez, bölünmez, ama onu teçizatlandırılan da Cenâb-ı Hak o ecri verir. (*hattâ yemûte ev yercia*) Allah yolunda gazâyâ çıkmış olan kimse ölünceye, veyahut da beldesine, ailesine dönünceye kadar, teçizatlandırılan kimseye o gâzinin ecrinin bir misli, aynısı, kopyası verilir.”

Demek ki, gazâyâ gitmek çok sevap, çok muazzam bir sevaplı, kıymetli iş. Ama onu teçizatlandırılan da aynı sevabı alıyor. Çünkü bazısı ihtiyar olur, bazısı hasta olur, bazısı zayıf olur... Bazısı alevî bağlantılar, sorumluluklar

dolayısıyla cihada gidemeyebilir ama, işte bir gâziyi teçhizatlandırdığı zaman, dönünceye kadar veya ölünceye kadar onun sevabı kadar sevabı alır durur.

Ve bildiğimiz bir hadis-i şerif olarak, başka zamanlar daduyduğumuz bir konu da bu sözlerin arkasına ilâve buyrulmuş Rasûlüllah SAS Efendimiz tarafından:

(Ve men benâ mesciden yüzkeru fîhi'smu'llâhi)
“Kim içinde Allah'ın isminin anıldığı, namazın kılındığı, Kur'an'ın okunduğu, zikrin yapıldığı bir mescidi kim binâ ederse; *(bena'llâhu lehû beyten fi'l-cenneh.)* Allah da ona cennette bir ev bina eder.”

Tabii, cennetin evleri de böyle muazzam köşkler, saraylar şeklinde olur. Yetmiş bin odası olur Her odası dayalı, döşeli olur.

Demek ki elimizden geldiği kadar Allah'ın emirlerini tutmağa çalışmalıyız. Allah'ın en mühim emirlerinden birisi de, İslâm aleminin, İslâm'ın, müslümanların, ülkelerin korunması için savunma veya savaşmadır, gazâdır. Böyle vazifelerden de kaçmamak lâzım! Ama bunu yapamıyorsa, bu vazifeyi yapan kimseleri de olanca gücüyle desteklemesi gerekir bir müslümanın... O zaman sevabı aynen alıyor; gâzi savaştan dönünceye kadar veya ölünceye kadar...

Bir de biz burada, kardeşlerimizin sayıca çok oldukları yerlerde, onların güzel ibadet edebilmesi için, mescid sahibi olsunlar diye gayret sarf ediyoruz. Başka ülkelerde de gayret ediyoruz. Amerika’da, Avrupa’da nâçizâne, âcizâne çalışmalar yapıyor.

Bir müslüman, Allah nasib eder de, içinde Allah’ın adının anıldığı bir mescid bina ederse; o zaman Cenâb-ı Hak da ona cennette bir ev, bir köşk, bir saray ihsân edeceği için, hepimizin amaçlarından bir tanesi de, “Allah rızası için ben kendim müstakilen bir mescid bina edeyim!” diye mescid yapmak olmalı diye düşünüyorum.

Hani insanın arzusu nedir?.. İşte:

“—İnşâallah kazancımdan artan paramı biriktirebilirim, kısa zamanda kiradan kurtulayım, bir ev sahibi olayım!”

Veyahut;

“—Böyle umûmî vasıtalarla işe gelmek gitmek, veya çoluk çocuğu bir yere getirmek, götürmek zor oluyor. Bir arabam olsa, Allah nasib etse ne iyi olur.” filân diye, araba almağa çalışır insan...

İşte bir amacı da ne olmalı müslümanın:

“—El-hamdü lillâh benim imkânım müsait, elim geniş. İnşâallah ben de Allah rızası için nerede ihtiyaç varsa, bir güzel mescid bina edeyim!” diye hatırında olmalı, niyetinde bulunmalı!..

Burada Grifit diye bir kasaba var. Orada çok müslüman Türk kardeşlerimiz var diye duymuştum. Biz Dubbo'da cami açınca, dediler ki:

“—Grifit'te daha çok müslüman var, iki yüz aile var.” filân dediler.

Biz o kasabaya gittik. Oradaki dernek başkanı:

“—İki yüz yok... Bu rakam iniyor çıkıyor, dışarıdan çalışmaya gelenlerle yükseliyor, mevsimi geçtiği zaman azalıyor ama, yetmiş-seksen hane var!” dedi.

Bir yer kiralamışlar. Bir ara bir yerleri yokmuş, çadırda filân ibadetlerini yapmışlar ama, şimdi bir daire kiralamışlar, namazlarını orada kılıyorlarmış. Orada bir cami yapılsın filân diye de bir çalışma oldu.

Dua ederseniz, inşâallah nice camiler açmak nasîb olsun... Dünyanın muhtelif yerlerinde İslâm'ın öğretilmesi, yayılması, müslümanların da ibadetlerini yapması için böyle gayretler gösterelim!..

Benim babamın küçükken okuduğu bir medrese vardı Çanakkale'de... “Oraya gidelim, görelim! Babamız okumuş, nasıl bir yermiş?” diye ziyarete gittik.

Mübarek, rahmetullâhi aleyh, Çırpırlı Ali Hoca Efendi diye... Sonradan Bayramiç müftüsü de olmuş. Bayramiç'te mezarlıkta kabri var, ziyaret ettik. O İstanbul'da bizim Gümüşhânevî Dergâhı'nda yetiştikten sonra Çanakkale'ye dönmüş. Orada, köyünde güzel bir cami yapmış; gördük camiyi. Etrafına da 20-30 odalı bir medrese yapmış.

Aynı şekilde yine bizim Gümüşhaneli Dergâhı'na bağlı Muhammed Zâhid-i Kevserî Hazretleri var. Onun da Mısır'da, Malezya'da, dünyanın her yerinde talebeleri var, geçtiğimiz devrenin, neslin büyüklerinden, tanınmış büyük bir alim. Onun da Düzce'de köyüne ziyarete gitmiştik. O da bir cami yapmış, etrafına medrese yapmış.

Demek ki, o zamanki büyüklerimiz, “Gittiğiniz yerde hem ibadet için bir yer yapın, hem de ilim irfanın yayılması için bir yer yapın!” demiş olmalı. Misallerden anlaşılıyor ki, böyle demişler. Onlar da gittikleri yerde, köylerinde bir cami yapmışlar, bir de medrese yapmışlar. Halkı irşad etmişler, güzel ahlâkı öğretmişler, ilim irfan öğretmişler... Ne kadar güzel hizmetler yapmışlar.

Allah bize de hem böyle ibadet için bir yer, hem de İslâm'ın öğretilmesi için bir yer yapmayı nasîb eylesin diye temennî ediyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri kolaylaştırsın, nasîb eylesin...

b. Müslümanın Öldürülmesine Yardım Eden Kimse

İkinci hadis-i şerif İbn-i Ömer RA'dan. Deminki babası Hazret- i Ömer'den idi, bu hadis-i şerifi de oğlu Abdullah rivayet ediyor. Peygamber SAS Efendimiz çok mühim bir konuya işaret buyuruyor:²

مَنْ أَعَانَ عَلَى دَمِ امْرِئٍ مُسْلِمٍ وَلَوْ بِشَطْرِ كَلِمَةٍ
كُتِبَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ آيسٌ مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ
(هـب. عن ابن عمر)

RE. 406/3 (*Men eâne alâ demi'mriin müslimin, ve lev bi-şatri kelimetin, kütibe beyne ayneyhi yevme'l-kıyâmeti: Âyisün min rahmeti'llâh.*)

Bu ifadenin tercümesi şöyle, buyuruyor ki Efendimiz:

(*Men eâne*) “Her kim yardım eder ise...” Neye?.. (*Alâ demi'mriin müslimin*) Dem, kan demek. “Kim bir müslüman kişinin kanına, onun kanının dökülmesine, canına kastedilmesine, öldürülmesine yardımcı olursa...” Nasıl?..

² Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.346, no:5346; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l- Evliyâ*, c.V, s.74; Hz. Ömer RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.874, no:2620; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.306, no:5900; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.22, no:15643; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd- Duafâ*, c.VII, s.259; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.381, no:1994; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXV, s.193; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.79, no:11102; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.50, no:39938; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIX, s.495, no:21320.

(*Velev bi-şatri kelimetin*) “Yarım bir sözcükle bile olsa, yardımcı olsa... Bir kelimenin, bir sözün yarısı kadar bile olsa...”

Kelime’yi Türkçe’de anlamlı bir sözcük mânâsına kullanıyoruz. Meselâ; ağaç bir kelime, gelmek bir kelime... Tabii Arapça’daki mânâsı böyle değil de, konuşulan şey demek. Yâni yarım bir sözle, yarım ağızla, kısa birkaç ifade ile bile demek olur. Allahu a’lem...

Bu nasıl olabilir?.. Yalan yere şahitlikle olur. Meselâ:

“—Ben bu adamın şunu öldürdüğünü gördüm.” der. Halbuki görmedi. Yahut:

“—Sen gördün mü?” diye sorulunca;

“—Ben de...” deyiverdi meselâ.

İki şahit, üç şahit, beş şahit görmüş diye adamı cezalandırıyorlar. Halbuki öyle bir şey yok.

Veyahut bir müslüman bir zalimden kaçıyor. “Nerede?” diye soruyorlar; gösteriyor. Artık bin bir veya sonsuz sayıda misaller hatırımıza gelebilir. Ama ana konu, bir müslümanın canı... Yâni bir müslümanın canı yanmayacak, bir müslüman ölmeyecek, öldürülmeyecek, zulme maruz kalmayacak, gadre maruz kalmayacak, canına kastedilmeyecek; önemli olan bu.

Bunun vukuuna, yapılmasına kim yardımcı olursa, ne olurmuş?.. (*Kütibe beyne ayneyhi yevme’l-kıyâmeti: Âyisün min rahmeti’llâh*) “Kıyâmet gününde iki gözünün arasına, yâni alınına, ‘Bu adam Allah’ın rahmetinden hiç ümidi olma-

yan bir kişidir, ümidi yok olmuş olan bir kişidir, ümidi kesik bir kişidir. Yâni kesinlikle Allah'ın rahmetine ermeyecektir, Allah'ın rahmetini görmeyecektir, rahmetine mazhar olmayacaktır. Allah'ın kahrına, gazabına uğrayacaktır; cehennemlik olacaktır.' diye yazılır.”

Çok korkunç bir şey! Zaten İslâm'da zulmün her çeşidi günah... Yâni hiç bir kimseye, hiç bir şekilde haksızlık, zulüm yapılmayacak. Bir de bir müslümanın hayatının heder olmasına sebep olursa... Alem balinaları koruyor, burada ormanın hayvanlarını koruyorlar. Kuala'ymış, bilmem hangi böcekmiş, kuşmuş... Kargaların öldürülmesi bile yasakmış burada; çünkü faydalıymış, leşleri filân yiyorlarmış diye... Buranın kargaları da hindi gibi kocaman, bangır bangır bağıyorlar.

Bazı şeyleri böyle var güçleriyle koruyorlar, vahşî hayatın, evcil olmayan hayatın canlılarını bile koruyorlar. Alem böyle yaparken, müslüman, müslüman kardeşini korumazsa, aksine onun ölümüne sebep olursa, ölümüne yardımcı olursa, Allah'ın rahmetine eremez, Allah'ın rahmetinden mahrum olur.

Maalesef, dünyanın pek çok yerinde bugünlerde, belki geçtiğimiz birkaç asırdan beri, belki de Allah'ın imtihanı, tâ Peygamber Efendimiz zamanından beri de diyebiliriz; belki de biraz daha derin düşünecek olursak, Hazret-i Adem Atamız'dan beri müslümanların çileleri, mü'minlerin ezâları, cefâları, mağdûriyetleri, mazlûmiyetleri hiç bitmiyor. Her yerde, her

zaman maalesef, müslümana eza cefa veren, onu üzen bazı olaylar oluyor. Bazı kişiler bazı zulümler yapabiliyorlar.

İşte Bosna-Herseği gördük, Kosova'yı gördük... İşte Kıbrıs'ta nasıl müslüman çocuklarını öldürüp öldürüp küvete doldurmuşlar, resimlerini gördük. Nasıl köyleri basıp, ahaliyi öldürmüşler, toplu mezarlara gömmüşler gördük. Aynı şeyleri nasıl Sırp'lar yapmış, gördük. Jivkov zamanında Bulgarların köylerini basarak nasıl zulüm yaptıklarını gördük, acı ile takip ettik. Kosova'yı biliyoruz, Arnavutlara yapılanları biliyoruz. Kafkasya'yı, Çeçenistan'ı hâlen televizyonlarda seyrediyoruz.

Cenâb-ı Hak bizlere lütfeylesin, rahmeylesin, merhamet etsin, bizi korusun... Çok korunmaya muhtacız. Mertliğin şiarı da mazlumun yanında yer almaktır, bizim millî ahlâkımız budur. Mazlumun yanında yer alırız, zayıf da olsa; zalimin karşısına çıkarız, kuvvetli de olsa... Her devirde böyle olmuştur. Müslümanlar insânî değerleri en iyi bilen, en içtenlikle uygulayan toplumdur.

Ötekiler insancıl konuşurlar, ama en büyük gaddarlıklara imza atarlar; düğmeye basarlar, en büyük zulümleri yaptırırlar, milyonları yok ederler. Afrika'da, Asya'da dünyanın her yerinde görüyoruz. Tek tek misaller vermeğe lüzum dahi görmüyorum, herkesin bildiği bir hususu tekrar etmeğe lüzum yok.

Herkes böyle yapıp duruyorken, hiç olmazsa müslümana müslümanın acıması, yardımcı olması lâzım! Hiç olmazsa mağduriyetine sebep olmayacak bir vefalılık, medenî cesaret ve mertlik göstermesi lâzım!..

f. Mü'mine Yardım Etmenin Karşılığı

Sohbetimde üç hadis okumayı düşünmüştüm. Sonuncu hadis-i şerifi okumak istiyorum. Bu da olumlu anlamı olan, sevindirici, müjde ihtivâ eden bir hadis-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

مَنْ أَعَانَ مُؤْمِنًا عَلَى حَاجَتِهِ وَهَبَ اللَّهُ لَهُ ثَلَاثًا
وَسَبْعِينَ رَحْمَةً وَاحِدَةً مِنْهَا يُصْلِحُ اللَّهُ لَهُ دُنْيَاهُ
وَأَخَّرَ لَهُ اثْنَيْنِ وَسَبْعِينَ رَحْمَةً مَدْخُورَةً فِي
دَرَجَاتِ الْجَنَّةِ

(أبو الفتيان في فضل السلطان عن ابن سعيد عن أبيه)

RE. 406/7 (*Men eâne mü'minen alâ hâcetihi, veheba'llâhu lehû selâsen ve seb'îne rahmeten; [vâhidetün minhâ] yuslihu'llâhu lehû dünyâhu, ve ahhara lehü'sneyni ve seb'îne rahmeten medhûreten fî derecâti'l-cenneh.*) Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Sanıyorum burada ya yazı olarak vardı düştü ya da anlam olarak var; (*vâhidetün minhâ*) gibi

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.694, no:16469; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XIX, s.497, no:21325.

bir ilâve olması lâzım! Söylemesek de mânâ anlaşılıyor ama, olduğunu düşünerek tercüme yapıyorum.

Ebü'l-Fityan eserinde, *Fadlû's-Sultân* bölümünde kaydetmiş, İbn-i Saîd babasından rivayet etmiş. Mânâsı şöyle:

(*Men eâne mü'minen*) “Kim bir mü'mine, imanlı, müslüman kimseye yardım ederse, yardımcı olursa...” Ne konuda?.. (*Alâ hâcetihi*) “Onun ihtiyaç duyduğu bir konuda ona yardımcı olursa...” Mü'minin bir noktada, bir yerde, bir mekânda, bir zamanda bir şeye şiddetli ihtiyacı belirdi. O ihtiyacı olduğu sırada o mü'mine kim gider yardımcı oluverirse; (*veheba'llàhu lehû selâsen ve seb'ine rahmeten*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri ona, yetmiş üç rahmet ihsân eder, bağışlar.”

Meselâ, mü'min bir yerde aç kalmış; gidiyor, ona yemek veriyor. Susuz kalmış; ona su veriyor. Paraya ihtiyacı var; borç veriyor... Veyahut daha başka bir şekilde ihtiyacı olduğu bir sırada ihtiyacını gideriyor.

Ben bir havaalanına inmiştim, sanıyorum Cidde Havaalanı idi. Oradan bavul koymak için araba alacağım, küçük bir para istiyorlar, bir riyal istiyorlar. Arabaların başında makbuzlu birisi bekliyor. Cebimi kurcaladım, bir riyal yok! Başka paralar var, dolar var, mark var ama, onu da o bozamaz.

Şimdi ben geriye döndüm, hanımın yanına, oturduğu yere kadar gideceğim, “Bir riyalin var mı?” diyeceğim. Çantaları karıştıracağız, bulacağız parayı getireceğiz. Sonuç itibarıyla bir riyal vereceğiz, çok büyük bir para değil, bir araba alacağız.

Be böyle geriye gidecekken bir beyefendi, Allah razı olsun bir müslüman kardeş, “Dur gitme!” dedi, bir riyal daha verdi adama, bana da bir araba çekti oradan, aldı. Benim arabaya ihtiyacım vardı, onu sağlayıverdi, Allah razı olsun... Benim param da vardı ama, biraz zor olacaktı, gidip gelecektim. Parayı temin edinceye kadar, o andaki ihtiyacımı gideriverdi. Bu da bir misal olabilir. Yâni yardımcı olunca, Allah yardım eden kimseye yetmiş üç rahmet bahşeder diyor.

Şimdi burada, benim olduğunu tahmin ettiğim kelime şu: (*Vâhidetün minhâ*) “Bu yetmiş üç rahmetin bir tanesiyle, (*yuslihu’llâhu lehû dünyâhu*) onun dünyasını ıslâh eder. Yâni, yardım eden kimsenin dünyevî meselelerini, sorunlarını çözer, huzurlu bir hale getirir, iyi bir duruma getirir.”

Yetmiş üç rahmet bağışlamıştı, bir tanesiyle dünyasındaki işlerini rast getirir. (*Ve ahara lehû isneyni ve seb’ine rahmeten*) “Geriye kalan yetmiş iki rahmetini (*medhûreten*) saklar, geriye bırakır.” Ne işte kullanacak?.. (*Fî derecâti’l-cenneh*) “Cennetteki derecelerinin yükselmesi için...” Demek ki cennete sokacak, o yetmiş iki rahmetle cennetteki derecelerini yükseltecek.

O halde aziz ve muhterem kardeşlerim, bu konuda zâten hadis-i şerifler çok. Hatta bir hoca kardeşimiz, Ali Rıza [Temel] kardeşimiz bu konu ile ilgili kırk hadisi de topladı. Müslümanın müslümana yardım etmesi konusunda bir kırk hadis tercümesi yapıp, onu neşretmişti; sağ olsun...

Bu çok önemli! Müslüman değerbîn olmak, başkasına iyilik yapıcı olmak, başka müslüman kardeşini düşünmek fikriyle hareket ederse çok sevap alıyor. Bütün hadis-i şerifler bunu gösteriyor.

Onun için büyüklerimiz buna çok dikkat etmişler, başka müslümanlara faydalı olma hususuna çok önem vermişler. Bencil olmamışlar, başkalarına iyilik yapıp onun duasını almağa gayret etmişler. Yunus Emre'nin öğretmesi böyle, Mevlânâ Hazretleri'nin öğretmesi böyle, bütün evliyâullahın öğretmesi böyle... Mütevâzi bir şekilde, kenarda, kimseye belli etmeden hizmeti yapıp, dua almağa gayret etmişler.

Biliyorsunuz cömertlik dediğimiz şeyin bir çeşidi mal cömertliğidir; paran vardır, malın vardır, verirsin. Bir çeşidi de beden cömertliğidir, ten cömertliği deniliyor ona; hizmete koşarsın, birisine bir iyilik yaparsın, "Allah razı olsun!" diye dua eder, oradan sevap alırsın.

Bir mal cömertliği var, bir ten cömertliği var, bir de can cömertliği var. Müslüman kuvvetli müslüman olunca, gerekirse hak yolda canını da veriyor. Öylece şehid oluyor, yüksek dereceler kazanıyor. Bunların hepsi niçindir?.. Şehid

oluyor, canı gidiyor, dünyada faydalanacağı bir şey kalmıyor. Nedir bu?.. Başkalarının sağ sâlim, huzur rahat içinde yaşayabilmesi için kendisini feda ediyor. Muazzam bir fedâkârlıktır, başkalarına bir iyiliktir.

İşte bu iyilikler, Allah'ın çok sevdiği şeyler... Onun için, biz de bu duygulara sahip olalım! Her yerde, herkese, her vesile ile hizmeti bir ganimet bilelim, dua almaya çalışalım, dua kazanalım!.. Allah'ın sevdiği işleri yaparak, sevdiği kulu olalım, huzuruna sevdiği kul olarak varalım!..

Rabbimiz sevdiği kulları ile beraber; Hocalarımızla, ihvân kardeşlerimizle, aile efradımızla, sevdiklerimizle beraber bizi cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin... Habîb-i Edîbine komşu eylesin... Rıdvân-ı ekberine nâil eylesin...

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler, *es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28. 01. 2000 - AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü